

Jan TĘGOWSKI
Uniwersytet w Białymstoku
Instytut Historii

Addenda do Kodeksu dyplomatycznego Wielkopolski

W końcu 1999 r. środowisko historyków zajmujących się dziejami średniowiecznymi otrzymało kolejny, jak zapowiedzieli wydawcy, ostatni, jedenasty tom cennego wydawnictwa źródłowego *Kodeksu dyplomatycznego Wielkopolski*. Jest to zarazem szósty tom tego wydawnictwa wydawany pod kierownictwem Antoniego Gąsiorowskiego¹, za co całemu zespołowi wydawców należą się słowa uznania i podziękowania, bowiem trud z tym związany był z pewnością ogromny. Dwóch spośród wydawców pierwszych tomów, a mianowicie Henryk Kowalewicz i Ryszard Walczak nie doczekało momentu zakończenia wydawnictwa i to im zadedykowany jest tom ostatni *Kodeksu*.

Tom jedenasty KDWlkp. jest kluczowy dla pozostałych pięciu wydanych w drugiej połowie XX wieku, bowiem posiada indeks nazw geograficznych, osób i instytucji dla wszystkich sześciu tomów, co ułatwia korzystanie z wydawnictwa. Prócz tego bardzo cenne są inne zestawienia i wykazy: konkordancja numerów i lat wystawienia dokumentów tomów VI–XI, wykaz wystawców, wykaz odbiorców, wykaz pieczęci, wykaz znaków notarialnych, wykaz świętych i świąt, wykaz niełacińskich słów pospolitych.

Od wydania tomu dziesiątego do wydania tomu jedenastego upłynęło sześć lat, bowiem szczęśliwie złożyło się, że wydawcy dotarli do cennego kopiarza, bogatego w niepublikowane dokumenty wielkopolskie, nazwanego przez Bolesława Ulanowskiego *Formularzem Kaliskim*². Przechowywany jest on w dwóch tomach w Bibliotece PAN w Krakowie i dostarczył około połowy dotychczas niepublikowanych dokumentów do omawianego tomu. Szczególnie cenne są dokumenty miast i mieszczan dostarczające nowych wiadomości o tej grupie społecznej średniowiecznej Wielkopolski. Jak w każdym wydawnictwie źródłowym, tak i w tym nie da się wyczerpać w stu procentach istniejących źródeł, które się pojawiają i miejmy nadzieję, że będą pojawiać się, toteż chciałbym i ja swymi skromnymi uwagami przyczynić się do poszerzenia wiadomości o stanie źródeł do dziejów Wielkopolski.

Jako pierwszy w kolejności chronologicznej jest list biskupa ołomunieckiego Roberta do arcybiskupa gnieźnieńskiego Wincentego z Niałka z 21 XII 1230 r., w którym wystawca informuje swego adresata, że w myśl rozporządzeń papieskich domy joannickie zwolnione są z obowiązku płacenia dziesięciny, którą niesłusznie wymuszał od nich kolektor Szymon³. Wprawdzie władza arcybiskupa

¹ KDWlkp., t. 6, wyd. i oprac. A. Gąsiorowski i H. Kowalewicz, Warszawa–Poznań 1982; t. 7, wyd. i oprac. A. Gąsiorowski i R. Walczak, Warszawa–Poznań 1985; t. 8, wyd. A. Gąsiorowski i T. Jasiński, Warszawa–Poznań 1989; t. 9, wyd. i oprac. A. Gąsiorowski i T. Jasiński, Warszawa–Poznań 1990; t. 10, wyd. i oprac. A. Gąsiorowski i T. Jasiński, Poznań 1993, t. 11, wyd. i oprac. A. Gąsiorowski, T. Jasiński, T. Jurek, I. Skierska, Poznań 1999.

² BPAN Kraków, rkps 9175 i 9176.

³ E. Gudavičius, *Polityczny problem Królestwa Litewskiego w połowie XIII w.*, w: *Ekspansja niemieckich zakonów rycerskich w strefie Bałtyku od XIII do połowy XVI wieku. Materiały z konferencji historyków radzieckich i polskich w Toruniu z r. 1988*, red. M. Biskup, Toruń 1990, s. 83–84; J. Tęgowski, *Kwestia datacji listu biskupa ołomunieckiego Roberta do arcybiskupa gnieźnieńskiego*, „*Nasza Przeszłość*” 84, 1995, s. 333–334.

gnieźnieńskiego nie ograniczała się jedynie do części wielkopolskiej archidiecezji, lecz ze względu na to, iż także na terenie Wielkopolski joannici posiadali jedną z komandorii, list ten w pewnym sensie dotyczy tej dzielnicy.

Bardzo dobrze się stało, że wydawcy zdecydowali się na reedycję dokumentu Piotra, plebana w kościele św. Wojciecha pod Kaliszem, który z zepsutej kopii został wydany poprzednio w tomie czwartym *Kodeksu* przez Ignacego Zakrzewskiego⁴. Na niedoskonałość tej edycji dokumentu po raz pierwszy zwrócił uwagę Janusz Bieniak, który dotarł do jego kopii zawartych w *Formularzu Kaliskim*⁵. W pracy *Glossy do opracowania wykazu urzędników wielkopolskich XII–XV wieku* również i ja zwracałem uwagę na błędy wynikające z nieuwzględnienia zastrzeżeń J. Bieniaka⁶. Wskazałem tam m.in. na kopię tego dokumentu znajdującą się w aktach oficjalatu kaliskiego z 1512 r. zawierającą poprawną wersję tego dyplomu z datą roczną 1339, którą to datę ma podstawa wydania I. Zakrzewskiego⁷. Wydawcy omawianego tomu KDWlkp. nie uwzględnili tej mojej drobnej uwagi korzystając jedynie z kopii zawartych w *Formularzu Kaliskim*, które noszą datę roczną 1338. Trudno jest wobec braku oryginału rozstrzygnąć dzisiaj, która data jest właściwsza, jednak nie można pomijać tego problemu, zważywszy na to, że podstawą wszystkich powołanych tu kopii był oryginał.

Chciałbym też nadmienić, że wprowadzie list arcybiskupa gnieźnieńskiego Bodzanty oraz panów polskich zgromadzonych w Radomsku do kasztelana poznańskiego Domarata z 4 III 1384 r. bardziej mieściłby się w wydawnictwie źródeł ogólnopolskich takich jak *Codex epistolaris*, to jednak z braku takiego wydawnictwa w chwili obecnej przynależy on do źródeł wielkopolskich, podobnie jak i instrument notarialny, który jego treść przechował z 18 III 1384 r.⁸

Korzystając z okazji chciałbym zwrócić uwagę, że w tzw. *Formularzu Przemyskim* znajdującym się w Bibliotece Narodowej w Pradze znajdziemy piętnastowieczne koncepty dokumentów wielkopolskich znanych skądinąd⁹. Są tam również inne koncepty dokumentów wielkopolskich, jak np. na karcie 154v *privilegium super decima post allodium Costinense*, czy na karcie 158 *coadunacio civitatis antique ad civitatem Costen*. Jeszcze 11 VI 1414 r. Stare Miasto Kościan prawdopodobnie funkcjonowało odrębnie od Kościana, co potwierdza wyrok sędziego poznańskiego z tej daty.¹⁰ Ponadto znajdujemy tam list Stanisława Ciołka z 15 II 1437 r., który stanowi dodatek źródłowy nr 4 do niniejszych uwag.

Pozostałe dwa źródła, które stanowią dodatki źródłowe nr 1 i nr 3, to listy Sędziwoja z Ostroroga do margrabiego brandenburskiego znajdujące się w odpisie z XIX w. przechowywanym w Bibliotece im. Ossolińskich we Wrocławiu¹¹. Jeden z tych listów ma w kopii zepsutą datę roczną, którą w oparciu o kryteria wewnętrzne koryguję na rok 1424. Zawiera on szereg informacji o itinerarium króla Władysława Jagiełły, które pozwoliły dokonać wyżej wspomnianej korekty daty.

Jednym z dodatków źródłowych, który zamieszczam niżej, jest list Władysława Jagiełły do przeora generalnego prowincji polsko-czeskiej joannitów, księcia lubińskiego i hajnowskiego Ruperta, którego siedemnastowieczna kopia przechowała się w Centralnym Archiwum Państwowym w Pradze. Niestety ma on jedynie datę roczną zgody Ruperta na propozycje króla polskiego, tym nie mniej stanowi ciekawe źródło do dziejów joannitów poznańskich. Jest to jakby dopełnienie dokumentu Władysława Jagiełły wystawionego w Kościanie 7 VII 1425 r.¹²

⁴ KDWlkp., t. 4, wyd. I. Zakrzewski, Poznań 1881, nr 2063; KDWlkp., t. 11, nr 1725, s. 15.

⁵ J. Bieniak, *Wielkopolska, Kujawy, ziemie łęczycka i sieradzka wobec problemu zjednoczenia państwowego w latach 1300–1306*, Toruń 1969, s. 178, przyp. 439.

⁶ J. Tęgowski, *Glossy do opracowania wykazu urzędników wielkopolskich XII–XV wieku*, *Przeg. Hist.* 85, 1994, z. 1–2, s. 139.

⁷ BPAN w Kraków, rkps 5548, k. 8.

⁸ J. Tęgowski, *Postawa polityczna arcybiskupa gnieźnieńskiego Bodzanty w czasie bezkrólestwa po śmierci Ludwika Węgierskiego*, w: *Genealogia — Rola związków rodzinnych i rodowych w życiu publicznym w Polsce średniowiecznej na tle porównawczym*, red. A. Radziwiński, J. Wroniszewski, Toruń 1996, dodatek źródłowy II i III, s. 146–150.

⁹ Národní knihovna v Pradze, rkps VI. A. 7, k. 150v–151 = KDWlkp., t. 5, wyd. F. Piekosiński, Poznań 1908, nr 444 (regist), s. 433; k. 176v = KDWlkp., t. 9, nr 1128, s. 86–88.

¹⁰ KDWlkp., t. 7, nr 731, s. 542.

¹¹ BOss. Wrocław, rkps 3377/II, s. 11–17.

¹² KDWlkp., t. 8, nr 1038, s. 359–361.

Na koniec chciałbym zwrócić uwagę na dokument ławników miasta Świebodzina, które to miasto leży wprawdzie w ziemi lubuskiej, lecz adresatem tego dokumentu był Mikołaj, opat klasztoru cystersów w Paradyżu. Dokument ten wystawiony został w Świebodzinie 20 III 1444 r. i jego oryginał z dobrze zachowaną pieczęcią przechowywany jest obecnie w Archiwum w Brnie¹³. Z uwagi na to, iż dokument ten nie przynależy ściśle do Wielkopolski ograniczam się jedynie do wzmianki o nim.

Kończąc pragnę wyrazić wydawcom *Kodeksu dyplomatycznego Wielkopolski* szczerze gratulacje i podziękowanie za podjęcie i ukończenie omawianego dzieła, które już służy i będzie służyć wielu następnym pokoleniom historyków.

Dodatki źródłowe

nr 1

Kalisz [23 kwietnia 1424]

Sędziwoj z Ostroroga wojewoda poznański i starosta generalny Wielkopolski informuje Fryderyka margrabiego brandenburskiego o bieżącej sytuacji w Polsce, o zamiarach podróży królewskich i radzi mu zabiegać o przyjaźń z Witoldem wielkim księciem litewskim.

Or.: nieznaną

Kopia: Odpis z II połowy XIX w. (prawdopodobnie Wojciecha Kętrzyńskiego z archiwum w Bambergu), Biblioteka im. Ossolińskich we Wrocławiu, rkps 3377/II, s. 15–17.

Preclarissimo ac magnifico principi et domino Fredrico¹ Dei gracia marchioni Brandenburgensi, domino michi plurimum favoroso.

Preclarissime princeps et domine, domine michi plurimum favorose! Quemadmodum per dominum Johannem² et per alios nuncios vestros notabiles gracie preclaranti vestre intimavi significans quod fuisset proficium et utile, quod gracia vestra apud serenissimum principem et dominum ducem magnum Lithuaniae³ super festum Pasche posset interesse, cum nuncci serenissimi domini nostri regis Poloniae apud dominum ducem intererant, qui iam super festum Pasche a domino duce sunt recessuri et ex quo talis via per negligenciam dimissa et rationi mee non videtur quod gracia c. vestra dominum ducem in propinquitate inveniret, quod admodum nunc graciam suam invenire possetis, quia graciam serenitatis sue sub partes Smodenorum (*sic!*)⁴ spero pronunc equitasse et in tribus septimanis post festum Pasche graciam suorum spero ibi constituti, ubi dominus Conradus Truxes⁵ nuncius gracie vestre ab eo fuit recessus, quare et legatis gracie vestre ibidem ad graciam suam nimis remote equitare. Hactenus circa graciam vestram sit insecretis tamen si g. c. v. adhuc inter non arripuit videtur michi quod iam pronunc g. v. de domo vestra se non moneretis sed postquam dante domino ad dominos electores alias Corferstn (*sic!*)⁴ viam terminabilis, tunc cum domino duce magno convenire possetis ubi (...) gracia sua esset in propinquitate. Eciam filius meus Stanislaus⁶ graciam vestram Poznania expectavit, qui iam feria sexta proxima ante festum Pasche de Poznania est recessus, g. cum v. nichil de comitatu vestro sibi significavit. Ceterum serenissimus

¹³ Státní oblastní archiv v Brně, G–3, Promberova sbírka (bez numeracji, według datacji).

¹ Fryderyk VI Hohenzollern 1371 (zm. 21 IX 1440) w 1415 r. kupił Marchię Brandenburską od Zygmunta Luksemburskiego, 18 IV 1417 r. został elektorem Rzeszy.

² Postać posła brandenburskiego Jana trudna do zidentyfikowania.

³ Chodzi tu o wielkiego księcia litewskiego Witolda.

⁴ Pobyt Witolda w ziemi smoleńskiej nie odnotowany w tym czasie w innych źródłach.

⁵ Postać posła brandenburskiego Konrada Truchsesa nie odnotowana jest w innych źródłach z tego okresu.

⁶ Stanisław z Ostroroga, herbu Nałęcz, syn wystawcy listu, zob. PSB, t. 24, s. 524.

dominus noster rex generosus feria quarta proxima ante festum Pasche ad Calis fuit ingressus ibique usque ad feriam sextam proximam post festum Pasche proposuit comanere et feria sexta ad Camin (*sic!*)⁷ equitabit et de Camin ad Brest proponit equitare, quare si g. v. ad dominum ducem iter arripuit in via Lithuaniensi erit et ibi dominus dux magnus accessum ad suam serenitatem regis Ungariae et regis Daciae gratuite videret et in Villo (*sic!*)⁸ ad gratiam suam ipsius non esset remote equitare verum tamen bonum fuisset, quod gracia vestra ad dominum ducem super Pasche equitasset, dominus enim dux g. v. valde gratuite et libentissime videret, quod tamen per negligenciam dimissum est, de quo tamen multum condoleo Deo teste, quia si gracia v. fratrem vestrum iternum haberet adhuc dominus dux talem amicitiam erga vos ostendit tamquam vester frater iternus. Datum in Calis die dominico festivitatis Pasche Anno Domini Millesimo Quadragesimo (*sic!*)⁹ etc.

Sandivogius de Ostrorog pallatinus Poznaniensis et capituli (*sic!*)¹⁰ Maioris Poloniae generalis etc.

nr 2

B. m. i d. 1425

Władysław Jagiello król Polski na prośbę przeora generalnego prowincji polsko-czeskiej joannitów, księcia śląskiego Ruperta, potwierdza przywileje komandorii joannitów poznańskich, zapewnia komendantowi należne miejsce w kapitule poznańskiej, a jednocześnie proponuje Rupertowi aby jego zakon włączył się do walki z wrogami Królestwa Polskiego i Krzyża.

Or.: *nieznany.*

Kopia: *Státní ústřední archiv w Pradze, Archiv Českého velkopřeorství maltézského řádu, kart. 1030.*

Rupertus Dei gratia dux Slesiae dominus Lobinensis et Hainouiensis¹, magister generalis fratrum ordinis sancti Johannis sacri sepulchri Dominici Hierosolimitani confirmationem iuris sui quod S. commend. Posnaniensis habuit a Wladislao Jagellone rege Poloniae anno 1425 taliter conuenit.

Notus autem contigerit uacare sacri sepulchri Domini praedictum commendatum Posnaniensem ordinis sancti Johannis Hierosolimitani extunc nobis et nostris successoribus conferendi commendatum plenum ius et potestas reseruatur ad integrum ut uidelicet commendatum praefatum nos et nostri successores de pleno iure et potestate nostra conferamus pro placito nostro homini catholico de nobis et rei pub. benemerito et industrio ad hocque munus apto a nobis et successoribus nostris regibus Poloniae et ueris dominis ac fundatoribus domus praedictae destinatus tum a fratribus praedictae domus primo recipi et possessio bonorum etiam per capitaneum nostrum ei tradi tum in ecclesiam cathedrali tanquam membrum eiusdem ut commendator praefatus et defensor eiusdem ecclesiae, protectorque, recipi locusque solitus in stallis eiusdem ecclesiae et in capitulo ei assignari debet cum traditione insignium commendatori et uiro militaris ordinis praefataeque professionis, equitique aurato quem eum et eos perpetuo fore etc. decernimus competentem. Deinde a praefato domino Ruperto magistro generali et eius sequacibus, successoribusque magistris generalibus quamprimum requisitus fuerit recipi et ita haberi, approbarique debet, ut conuenit commendatorem per nos legitime destinatum insigniaque professionis ordinis praedicti crucis signiferi et reliquae ei pro ruris et ordinis dispositione tradi et concedi debent. Iuramen-

⁷ *Jest to zapewne pomyłka kopisty i winno być Conin, co wynika z itinerarium Władysława Jagielly (A. Gąsiorowski, Itinerarium króla Władysława Jagielly 1386–1434, Warszawa 1972, s. 79).*

⁸ *Nic nie wiemy aby Zygmunt Luksemburski i Eryk Pomorski odwiedzili Wilno w 1424 r.*

⁹ *Data pomyłona — winno być: quadringentesimo vigesimo quarto.*

¹⁰ *Winno być: capitaneus. Sędziwoj z Ostroroga pełnił w 1424 r. urząd wojewody poznańskiego i starosty generalnego Wielkopolski.*

2. ¹ *O Rupercie zob. KDWłkp., t. 8, s. 361, przyp. 1.*

tumque non alia praestet nisi talia quae non essent contrarie nobis et iuribus regni nostri. Non tamen poterit trahi ad longissimas profectiones et expeditiones pro exigenda uel mandato tam suppremi magistri ordinis quam ipsius professionis absque concessione nostra et nostri consilii. Siquidem ad omnes generales regni expeditiones belli nobiscumque cum caeteris terrigenis proficisci tenetur et esti obstructus. Deinde cum dominia nostra sunt catholica et ab impiis barbaris, et crudelibus hostibus et sanctae Crucis inimicis semper impediuntur et inuaduntur, satis ei erit laboris ut se cum nostris pro Christi fidelibus apponat ut ea pericula subportat, quod inter praefatum dominium Rupertum magistrum generalem eiusque ordinem et caeteros fratres illiusque sequaces et successores ita haberi et obseruari debet pepetuo pro iure et ordinatione regali sempiterna.

nr 3

Kraków, 9 kwietnia 1431

Sędziwoj z Ostroroga wojewoda poznański i starosta kujawski informuje Fryderyka margrabiego brandenburskiego o niezgodzie pomiędzy królem polskim a królem rzymskim [Zygmunt Luksemburskim], który po śmierci Witolda podjudza Świdrygiellę przeciwko królowi polskiemu. Píše także o sprawach zaistniałych w Polsce i na Litwie po śmierci Witolda oraz o synu margrabiego, Fryderyku, przebywającym w Polsce.

Or.: nieznanym.

Kopia: Biblioteka im. Ossolińskich we Wrocławiu, rkps 3377/II, s. 11–14.

Serenissimo principi et domino, domino Fredrico Dei gracia marchioni Brandenburgensi sacrique Romani imperii archicamerario ac burgravio Nurenbergensi, domino nostro generoso presentetur.

Serenissime princeps domine et domine michi generose! Serenitatem vestram scire non lateat pro presenti, quia illustrissimus princeps et dominus Wladislaus Dei gracia rex Poloniae etc. in generosissimis coram me servitore vestro vive vocis retulis oraculo: quod ipsius serenitate adhuc existente in Lithwania post preclari principis ducis Wioldi (*sic!*) bone memorie olim duce magno Lithwaniae obitum tunc serenitas vestra quendam Egregium doctorem vestre serenitatis aule servitorem¹ in legacionem transmiserat et fecerat prefato domino nostro regi Quod serenitas vestra inter serenissimos Romanorum et Poloniae reges unionem, concordiam et compromissionem facere debuissetis et concludere prefixoque domino regi Poloniae ad carnisprivium proxime elapsam intrare debuissent et omnibus differentiis et discordiis inter ipsorum serenitates taliter confectis ut prelatos et barones regni Poloniae in hiis direxissent eadem materia. Vestra etenim serenitas omnino intravit hucusque, quo dicta facta suum sortita fuissent effectum, ratione cui ius non intracionis dominus noster rex multum miraculose fert. Nichilominus peto et hortor vestra serenitas dignetur adhuc, eidem domino regi aliquid de hiis enodare, ubi prelati et barones regni Poloniae interesse et convenire cum serenitate vestra deberent Nam serenitas vestra cum ipsis eo melius in factis preclari principis domini Fredrici Dei gracia filii vestri carissimi et domini mei generosi concludere possetis in suis factis. Ceterum prout nominatus Romanorum rex has serenissimos dominos videlicet dominum regem Poloniae et ducem magnum Lithwaniae olim indifferentias et discrepantias induxerat diversas vacatione corone quam sibi nominaverat in conceptum ordinando, quam utique coronam nulli terrarum principes seu domini et nobiles favere inter se fuerunt ausi, solum per vestre serenitatis, de quo plurimi prelati et barones regni Poloniae dolent Quos bene attingere potuissent in omnibus ipsorum perseverationibus sed tamen serenitatem vestram multa volebamus impedire vacationem, scientes serenitatem vestram fore domini nostri regis amicam in omnibus specialem. Ex nunc vero, prout nostri docentur intellectus quod interato idem rex Romanorum

3. ¹ Możliwość chodzi tu o doktora medycyny Teodoryka Rama poświadczoną na aktach z 8 IV 1421 r. dotyczących przymierza polsko-brandenburskiego (*Codex diplomaticus Brandenburgensis*, cz. B, wyd. A. F. Riedel, t. 3, Berlin 1846, nr 1393 i 1394).

easdem differentias inter modernos dominorum regem et ducem Swidrigailow (sic!) inducere machinatur cum effectu. Et iam de secundo quendam gladium sibi dirrexit, cupiens ipsorum serenitatum fraternitates abinvicem disiungere inimicitias imponendo. Quo circa serenitatem vestram iterato peto cum effectu, dignetur taliter ordinare et disponere ne tales differentias et discordias inter has duos fratres generaret, sed potius amicitiam et fervorem caritatis, in hiis domino regi complacentiam et amicitiam plurimam exhibens. Insuper sciat vestra serenitas quod illustris princeps filius vestre serenitatis et dominus meus generosus Domino favente est bene sospitatus, qui iam Domino favente in statura bene et alte accrevit scilicet in tante quantitatis altitudine prout ego moribus vero et sciens sufficienter et laudabiliter decoratus, qui eciam satis tediose gerit, quod tam longe suum factum non continuatur. Nam eciam ego domino regi in factis domini filii vestri sum locutus multociens, qui respondet semper: „dum harum legacionum habuerimus per orata ab domino margrabo amico nostro, tunc scimus, eo celerius facta eadem continuare”. Me semper ad servicia vestre serenitatis pronum exhibeo. Valetis in Domino Ihesu Cristo. Datum Cracoviae feria proxima post dominicam Quasimodo geniti Anno Domini etc. XXX primo.

Serenitatis vestre servitor Sandivogius de Ostrorog palatinus Poznaniensis et capitaneus Cuia-viencis etc. ad quevis vestre serenitati semper pronus.

nr 4

Kraków, 15 lutego 1437

Biskup poznański Stanisław Ciołek daje pozwolenie przyjmowania święceń duchownych magistrowi Błażejowi z Krobi.

Or.: nieznanym.

Kopia: Národní knihovna Praha, rkps VI. A. 7, k. 239.

Stanislaus Dei gracia episcopus Poznaniensis¹ illuminato magistro Blazio de Crobya² nostre Poznaniensis diocesis salutem in Domino. Et in sanis ordinibus salutaribus feliciter proficere incrementis ut a quocunque antistite dumtaxat catholico communionem christifidelium et gratiam Sedis Apostolice obtinente ac a suorum executionum ordinarium non suspensio omnes sacros clericorum ordines statutis a iure temporalibus dum ad hoc sufficiens et ydoneus repertus fueris. Et aliquod tibi canonicum impedimentum non obsistat in quo ordinantis sive examinantis consciam oneramus acceptare possis et valeas tenore presencium indulgemus. Harum quibus sigillum nostrum presentibus est appensum testimonio literarum. Datum Cracovie die lune quindecima mensis Februarii anno Domini Millesimo quadringentesimo tricesimo septimo.

4.¹ Stanisław Ciołek, biskup poznański od 1428 r., zmarł 10 X 1437 r.

² Mistrz Błażej z Krobi skądinąd nieznanym.